

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 922: Ngày Nào Mà Chưa Dứt Trừ Được Kiến Chấp Này, Thì Đó Chẳng Phải Là Thọ Giả Kiến Hay Sao?

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 078)

Chuyển ngữ: Tịch Minh



【Ngày nào mà chưa dứt trừ được kiến chấp này, thì đó chẳng phải là Thọ giả kiến hay sao? Phân biệt như vậy, chấp trước như vậy, đối với đạo lý “Tánh vốn đồng thể, các pháp nhất như”, thì hoàn toàn xa cách, trái ngược rõ ràng với lời Phật dạy, mà còn tự nhận là Bồ tát sao?】

Những lời này, chúng ta tỉ mỉ thể hội, thì sẽ biết được nên dụng công như thế nào. Thế nào gọi là công phu? Công phu chân thật, chính là những thói hư tật xấu, những tập khí xưa nay của chúng ta đang dần dần phai nhạt đi. Muốn đoạn trừ ngay lập tức thì không dễ, chẳng phải một lúc mà có thể đoạn ngay được, mà phải làm cho nó nhạt dần! Quá khứ chấp trước vô cùng kiên cố, hiện tại tuy cũng còn chấp trước, nhưng không còn kiên cố như trước nữa, điều này rõ ràng là đã phai nhạt rồi. Rõ ràng nhất là ý niệm về sự được mất, lo được lo mất, trước kia tâm được mất xem rất nặng, hiện tại có còn không? Có, nhưng đã coi nhẹ đi một chút, sao cũng được, không còn bận tâm, đây chính là tiến bộ; nhất định phải ngày càng nhạt đi. Càng ngày càng phai nhạt, càng ngày càng thấy sao cũng được, như vậy mới tốt! Nhìn cho thấu, buông cho xuống. Không dụng công ở ngay chỗ này, thì quý vị dụng công ở chỗ nào?

“Mỗi ngày ta phải tụng bao nhiêu bộ kinh, mỗi ngày ta phải niệm bao nhiêu câu Phật hiệu”, chấp trước! Đó là chấp trước kiên cố. Vậy nếu không chấp trước, buông lung một chút, hôm nay ta thôi đi, không niệm nữa có được không? Thế thì cũng sai rồi. Dù phải tụng bao nhiêu bộ kinh, dù phải niệm bao nhiêu câu Phật hiệu, trong tâm vẫn điềm nhiên như không có việc gì, phải chân thật làm được “vô trụ sinh tâm”, không thể chấp trước kiên cố. Nếu lại chấp trước: ta một ngày tụng mười bộ, người kia một ngày chỉ tụng một bộ, vậy ta cao minh hơn họ nhiều, họ kém ta xa! Cái tâm cao thấp này của quý vị nổi lên,

thì phân biệt, chấp trước, vọng tưởng toàn bộ đều kéo đến, như vậy là không được. Ta tụng mười bộ rất tốt, họ tụng một bộ cũng rất tốt, mọi người đều là bình đẳng, phải ở ngay trong đây mà sinh tâm thanh tịnh, sinh tâm bình đẳng, đây mới là công phu. Lại có người một bộ cũng không tụng, nhưng tâm của người ta thanh tịnh bình đẳng, thì công phu đó của họ cao hơn công phu của chúng ta, không hề kém hơn chúng ta, chúng ta có gì đáng để kiêu ngạo chứ? Phải thấu hiểu đạo lý này, phải rõ ràng sự thật này; sự tu hành của Phật pháp chú trọng ở thanh tịnh bình đẳng, chú trọng ở nhìn thấu, buông xuống.

Hiện nay chúng ta dùng phương pháp đọc kinh, dùng phương pháp niệm Phật, phương pháp này dùng để làm gì? Là đem vọng tưởng niệm cho mất đi, chính là ý nghĩa này. Tôi không tụng kinh thì liền khởi vọng tưởng, không niệm Phật liền khởi vọng tưởng, nên dùng phương pháp niệm Phật, tụng kinh để tiêu trừ vọng tưởng đi; không có vọng tưởng, thì tụng kinh hay không tụng kinh, niệm Phật hay không niệm Phật, đều không thành vấn đề. Cho nên phải biết rõ đây là một phương pháp, phương pháp là để trị bệnh, không có bệnh, quý vị việc gì còn phải dùng phương pháp này? Không cần thiết nữa. Chính vì chúng ta có bệnh, nên mới phải dùng phương pháp này.

Chư Phật, Bồ tát cũng niệm Phật, các Ngài không có bệnh, vì sao các Ngài còn dùng phương pháp này? Các Ngài là đại từ đại bi, bản thân các Ngài không có bệnh, nhưng chúng sanh có bệnh, nên dùng phương pháp này để giáo hóa chúng sanh. Chúng sanh vừa nhìn thấy liền nói: “Ngài dạy tôi niệm Phật, Ngài đều không niệm Phật, tôi không tin”. Cho nên các Ngài cũng niệm Phật, cái niệm Phật đó của các Ngài gọi là đại từ đại bi. Hôm qua tôi nói với quý vị về việc Phật quang phổ chiếu, chính là ý nghĩa này, các Ngài là hiện thân thuyết pháp, làm một tấm gương cho chúng ta xem, để cho chúng ta học tập, chính là ý nghĩa này, chứ không phải các Ngài có phiền não.

“Phân biệt như vậy, chấp trước như vậy”, quý vị vẫn cứ phân biệt như vậy, chấp trước như vậy, thì so với điều Bồ kinh đã nói là “Tánh vốn đồng thể, các pháp nhất như” hoàn toàn trái ngược nhau, vậy thì không phải là Bồ tát, mà đương nhiên là phàm phu rồi.